

## III.

ühhe mehhe tunnistusse sannad  
temma meletuma ellamisse wisi  
pärast.

Ollin kui kono-mees ommad wiisteist-  
kümmed aastat wäljateninud, ja kui kol-  
mekümne fue aastane mees omma isä-ma  
pole taggasi kalkanud. Omma wanna au-  
wäart isä minna ei leidnud mitte ennam  
ette: surm olli tedda ennesele korjanud.  
Emma olli püüdnud, sedda tuggewat perre  
kohta holega ülespidada; agga se olli  
temmale raskesti läinud. Sepärast kohhe  
fui ollin monned päwad koddõ puhkanud,  
pallus emma ennast moisa herra käest perre  
wallitsussest lahti, ja mois andis sedda kohta  
minno kätte. Wallitsesin ennesele emma  
nou möda üht priskeit tõteggiat abbikasa,  
kes lahke ja rummalakartlikko melega olli.  
— Uut ello hakkatust nähti siis kül esiotse  
mõnnus ollewad. Agga peagi piddi teist  
wisi sama. Leiwa lapsed teggid minnule

mõnda melehaigust, sest et minna ei olnud  
kono-tenistusse aial mitte õppinud, ni  
pitkalisse, seggatse ning kannimatta rah-  
waga ellama, nenda kui paljo ma-rahwaga  
luggu on. Nabred saatsid mind ka kuustes mit-  
mel kombel pahhandusse peäle. Meel läks  
nukraks, ja rummalas mõttes noudsin en-  
nesele selle wasto kõrtsist abbi wina wõt-  
misse warral. Peagi hakkasin sedda pru-  
kima lusti pärast. Jätšin omma perre  
allamaid aino üksi tõõd teggema, ja pui-  
misse sannaga ütlesin neile tihti, et piddin  
tarwilisse asja toimetamisse pärast hom-  
mikul küllase minnema. Sellesamma toi-  
metamisse koht ei olnud maial kui kõrtsis.  
Sain louna aial esiotse pole joobnud  
peaga koio, pärast kui täis joobnud inni-  
menne. Teggin seäl suurt kárrinat, ja hak-  
kasin igga tühja asja pärast naesega, em-  
maga ja perrega kibbedaste taplema. Tas-  
sasel wisi kannatasid nemmad minnoga.  
Maene ja emma pallusid ärdaste, et piddin  
omma meletumat lahkumist mahajátma.